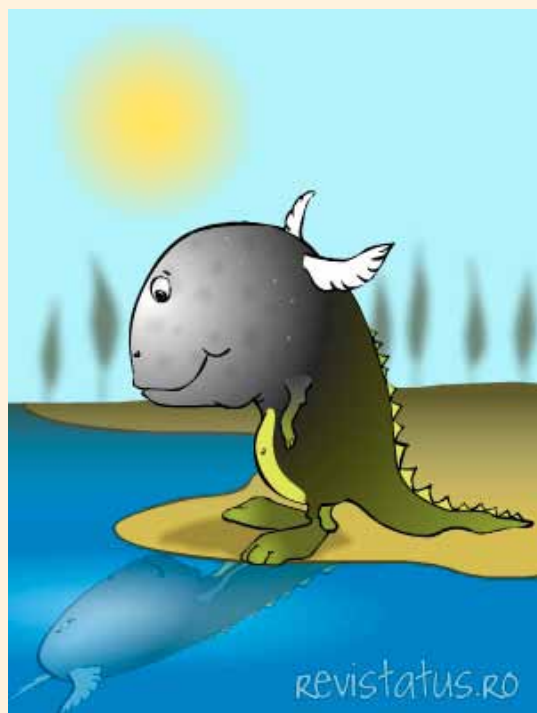

A tökfejű bálnarokodil

Írta: Molnár Imola

Illusztrálta: Moldován Mária

Imród, a kis bálnarokodil, a Sótalanlaguna szélén lakott. Ő egy icipicit bálna volt és egy fikarcnyit krokodil. Fehér-fekete bőrét édesanyjától, a repülő bálnától örökölte, természetét pedig édesapjától a mirces-morcas krokodiltól.

Imród napsugaras reggelre ébredt. A sima víztükörhöz sétált és belenézett.

-Szent kullancs! Kinőtt a szárnyam. Pont olyan, mint az édesanyámé, fehér és érdes-csodálta a frissen nőtt szárnyait. - Szitakötő leszek, vagy inkább ...rendőrhelikopéter leszek!

A kis bálnarokodil a laguna menti sziklához szaladt. Felmászott a tetejére, majd kitérte érdes szárnyait. Placcs, loccsant a sima víztükör. Imród a vízfénéig zuhant a szikláról. Lapát mancsaival a laguna partjára evezett és csalódottan ráült egy köre:

- Semmire se jók ezek a szárnyak. Én magátólrepülőset akarok, olyat mint Rendőrheliko Péteré. Nem kellene ilyen sajáthajtású szárnyak!

A kis bálnarokodil így morfondírozott a kövön, amikor túske bökte az oldalát:

- No, mozdulj, ez az én kövem!-szúrta meg hegyes csőrével Tarvarjú, a fekete madár.

- Dehogyan mozdulok, én ültem ide előbb!-mondta Imród.

- De ez az én kövem!-ráncolta össze a homlokát Tarvarjú.

- Addig fel nem állok a kőről, míg magátólrepülős szárnyam nem lesz!-így a bálnarokodil.

- Ha.ha, hát ezért vagy ilyen csipős túró? Ha felállsz a kövemről, adok neked egy olyan magot, amit ha lenyelsz egészben, magátólrepülős szárnyad lesz. - kacsintott Tarvarjú.

- Áll az alku, ide vele!-felcsillant Imród

szeme, és az izgalomtól majd kiugrott a szive a helyéből.

Tarvarjú, a fekete szárnya alól előkotort egy újságpapírdarabot, és oda nyújtotta a bálnarokodilnak.

- Ez egy bűvös-eddmeg-tökmag. Olyan magátólrepülős szárnyat varázsol neked, hogy a tejútig repít. Ha lenne füled, a botját sem kellene mozgatnod!A bálnarokodil elvette az újságdarabot, kibontotta és bekapta a bűvös-eddmeg-tökmagot.

- No, itt a köved! Most már úgysem kell nekem, mert én szitakötő leszek, rendőrhelikopéter leszek! Szárnyak, irány a tejút! - adta ki a parancsot Imród.

A bálnarokodil még mindig mozdulatlanul állt a kő mellett. A szárnya nem repítette a Tejútig, csak a fejét érezte egyre nehezebbnek. Tarvarjú rátelepedett a kövére és hasát fogva kacagott:

- Egy tökfejű bálnarokodil!

Imród sértődötten a sima víztükhöz lépett. Szeme sarkával belenézett. A fehér-fekete fejecskeje helyett a nyakán egy jókora tök il-

legett-billegett.

- Becsaptál, te, te...kopaszvarjú! - kiáltotta Imród.

A tökfejű bálnarokodil feldúltan Tarvarjú felé indult, ám megbotlott, és úgy beütötte a fejét a kőbe, hogy a tökkobakja behasadt. Sárga leve a kőre cseppent.

Tarvarjú szánta-bánta már a lurkóságát:

- Gyere, elviszlek Aprókontyos Tilicske nénihez. Ő biztosan meggyógyít! Itt a gyógyszertárja három kövön túl.

Imród semmit sem szólt, csak tökkobakját fogva bicegett Tarvarjú után.

- Fáslit, fáslit! Tökkobakja megsérült! - rikácsolta Tarvarjú.

- Ki ez a vastorkú? - dugta ki az ablakon a kontyát Tilicske néni.

Tarvarjú és Imród épp ekkorra érkezett a gyógyszertár elé. Aprókontyos Tilicske néni még sosem látott tökfejű bálnarokodilt. Elkerekedett szemmel bámulta a hatalmas kobakot.

- Rendes bálnarokodil akarok lenni! - pityeredett el Imród.

Tilicske néni leemelt egy tekerék fáslit a polcról, majd jól körbetekerte a bálnarokodil tökfejét.

- No, lássuk mit találunk a raktárban - mondta és megsimogatta a bajbajutott fejét.

Keresett-kutatott, majd egyszer csak előállt egy kis kanál forró csokoládéval és egy üveg varázs-murokfennel:

- Ez nem lekvár és nem is lé, kenyér sem, hanem pép. Van benne puha csibemáj, vadalmalé és varázs-murok. Ebbe kell keverni a kanál forró csokoládét. Ez majd eltünteti a tökkobakodat.

Imród megköszönte a varázs-murokfent és a kanál forró csokoládét. Fájó kobakjával kibicegett Tilicske néni patikájából.

- Várj egy percet! - szólt utána Tarvarjú, de a kis bálnarokodil fittyet

sem hányt rá többé.

Ment a csodaszerrel a kezében. Felmászott a laguna széli szikla tetéjére és beleszagolt a murokfenes üvegbe.

- Pfúj, én nem szeretem a puha csibemáját, én nem szeretem a vadalmalevet, én nem szeretem a varázsmurkot sem! De a forró csokoládé nagyon finom!

Imród bekanalazta a forró csokoládét még mielőtt összekeverte volna a varázs-murokfennel, így aztán oda lett a varázslat. Hiába várta hóvirágnylástól-levélhullásig, hogy rendes bálnarokodillá váljon, mert a tökköbök, az tökkobok maradt. Madárvonuláskor aztán mégis megemberelte magát, visszament Aprókontyos Tilicske nénihez. Kapott is egy új adag varázs-murokfent, de a forró csokoládé végleg kifogyott a készletből.

- Lehettem volna szitakötő, vagy rendőr helikopéter, és én csak egy tőkfejű, érdes szárnyú bálnarokodil maradtam - zokogott Imród.

- Miért itatod itt az egereket? - kérdezte Göndörpilla, a rózsaszínű bálnarokodil, aki éppen a szikla felett repült el. Tarvarjú kövéig hallatszott a szárnycsattogása.

- Nézd mekkora tők nőtt a nyakamra. Megettem a forró csokoládét is és most oda a varázslat.- sóhajtott Imród. - Mit csattogsz itt, nincs neked magátólrepülős szárnyad?

- Volt - szólt Göndörpilla, és leszállt Imród mellé - de aztán mindig benzin után kellett futkosnom. Egyszer, amikor a Csendes-óceán felett repültem, kifogyott az üzemanyag, és az óceán fenekére suppantam. Azonnal lecseréltem őket saját-hajtású szárnyakra! Így aztán

sosem zuhantam többé le. a elfáradtam, a felhőkre telepedtem és a szivárványon csúszkáltam.

- Ilyen nagy fejjel nem bírnak meg a szárnyaim. Tilicske néni adott nekem varázs-murokfent, de a forró csokoládé mind elfogyott. Így aztán életem végéig tökfejű, gyalogjáró bálnarokodil maradok.

- Mi lenne ha...- szólt Göndörpilla.

- Ha, ha...mi? - vágott közbe Imród.

- Ha odagondolnád a forró csokoládét a nyelved hegyére. - jutott eszébe Göndörpillának- majd gondolatban keverd össze a varázs-murokfennel, aztán meg nyeld le egyből a pépet!

- Mit bánom én! - mondta Imród, és maga elé képzelte nem egy kanál, sem egy merengető kanál, hanem egy egész veder forró csokoládét, majd egyetlen mozdulattal lecsúsztatta a torkán a varázs-murokfent.

Tökfeje egyszer csak zsugorodni kezdett, lett belőle alma, majd meggy, aztán ismét simabőrű fehér-fekete bálnarokodillá változott.

Imród örömeiben kitárta a szárnyait, csapkodott kettőt, majd felemelkedett a felhők közé:

-Szitakötő lettem, sajtáthajtású rendőrhelikopéter lettem!

